

PAS A DESNIVELL

UN JOC DE POQUES TAULES

La taula de Nulles ve a enriquir la dotació catalana de fenòmens parapsicològics. Tot ajuda i, com diu un vell aforisme, val més tenir que desitjar.

«Savis il·lustres han accedit a posar les mans sobre aquestes taules tan ridiculitzades...», afirma un especialista que visqué i treballà a finals del segle passat i a principis d'aquest. I esmenta, com a reforç, els noms de Camille Flammarion, Cesare Lombroso, Sully-Prudhomme i Charles Richet els quals, entre 1891 i 1901 i en companyia de la célebre mèdium napolitana Eusapia Paladino van realitzar una sèrie de proves molt interessants amb taules de diferents models i procedències. El mètode de comunicació i treball era el mateix que ha arribat fins als nostres dies: la taula s'inclina, s'alça de terra, oscil·la i contesta les preguntes que li són formulades mitjançant un codi de cops prèviament convingut. S'obtenen així revelacions sorprenents i és possible de sostenir al·lisonadores converses.

Segons ha estat divulgat, la taula de Nulles respon les preguntes referides al present i al passat, però mostra una marcada resistència a ésser interrogada sobre el futur. O no és el seu fort (va equivocar el resultat d'un partit de futbol) o està escamnada. És possible que sigui això darrer. Al conegut futuròleg professor Lafuente fa l'efecte que li passa una cosa semblant: les seves prediccions o bé són sobre temes relativament poc compromesos o bé se serveix de paraules reticents, en les quals l'interlocutor també ha de fer l'esforç d'endevinar. I és que, tal com anem, la gent té el costum de fer preguntes delicades, apuntant cap a un futur immediat que crema com una cullerada de sopa massa calenta. Són problemes de mitja veu i de cau d'orella; cal acceptar que una taula intel·ligent, tan per damunt del comú de les taules, opti per la prudència.

A més, no ens hem d'enganyar: només podem pretendre de les taules una total llibertat d'expressió si nosaltres les ajudem voltant-les d'un ambient democràtic acollidor, propici a unes serenes virtuts premonitòries.

Tot divagant, la qüestió em porta a la memòria un fet que pot servir de sana advertència. L'any 1927, un ric mestís de Guaranda, petita ciutat equatoriana, va descobrir a les golfes de casa seva una taula que es comportava com els millors exemplars del gènere, amb manifestacions molt concretes de levitació i de tiptologia. Era una taula vella (possiblement de l'època colonial)



La taula de Nulles.

i el mestís va desempolsar-la i la baixà al vestíbul perquè l'admiressin els amics i els coneguts; la gent acudia en massa a veure-la i a preguntar-li coses, i la taula no parava, fent un gest o una resposta ambles per a tothom. El mestís, vist el poder d'atracció del moble, decidí de cobrar entrada. Un dia, en fer el recompte dels ingressos, l'home acordà reparar la taula i envernissar-la: fou com buidar l'oli d'un llum, ja que en veure's llampant i renovada, la taula es va quedar pioca i mai més no s'aixecà de terra. Durant anys, circulà per Guaranda la llegenda de la taula dels ous d'or, una estranya associació de mots i d'idees difícil d'assimilar per als qui no coneixien la trama ni eren forts en al·legories.

PERE CALDERS